

at Straffen var ved denne Lov betegnet som en særstilt Art, og at denne Lov netop viste, at den Straf, der var gjort gjældende for Mandsfanger, ikke kunde gjøres gjældende for qvindelige Fanger, idet den udtryffeligt indskrænkede den Bemyndigelse, der var givet Justitsministeren, til Mandsfanger. Men Grunden dertil var jo simpelt den, at vi dengang ikke havde Cellesængsler for Qvindesfanger; nu staae vi i Begreb med at bygge et saadant, og det bør dog ligefrem medføre den praktiske Følge, at der strax bliver Røgle, til hvis Gavn dette Cellesængsel søges benyttet; thi ellers var det jo bedst indtil Videre intet saadant Fængsel at bygge. Jeg troer ikke, at der var nogen Nødvendighed for Administrationen til at begjære den Bemyndigelse, som den begjærede, da Loven af 30te November 1857 blev forelagt. Det forekommer mig, at Administrationen havde fuld Ret dengang til at omslytte Fangerne, som den vilde, havde fuldkommen Ret til at bestemme, i hvilket Forbedringshuus Fangerne skulde anbringes, og kunde tillige uden at spørge den lovgivende Magt erhverve fgl. Resolution for, hvilken Indflydelse Straffen i Enkeltcelle skulde have paa hver enkelt Fange med Hensyn til Straffetidens Varighed, ved nemlig at benytte Benaadningsretten. Naar Loven af 30te November 1857 dog er bleven forelagt, har jeg troet, at Grunden dertil nærmest var den, at det var ønskeligt for Administrationen selv at have en i de fleste Tilfælde gjældende for Alle ligeartet Regel, hvorefter det skulde bedømmes, hvilken Forfartning i Straffetiden Hensættelsen i Cellen skulde bevirke. Men denne Regel er, uagtet den er knyttet til Loven, ikke paa nogen Maade ubetinget bindende for Administrationen, saa at, dersom Enkelt-Cellestraffen anvendes paa et Individ, paa hvem den virker saa stærkt, at Straffetidens Varighed yderligere bør formindskes, saa kan Administrationen, ved at benytte Benaadningsretten, tilstaae en yderligere Forfartelse i den idømte Straffetid end den, der er fastsat ved Loven. Naar den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts Ste Balsfreds (Klein) endog har forlangt, at det skulde være Domsmagten, der i ethvert Tilfælde bestemte, om den ene eller anden Art af Forbedringshuusarbejde skulde gjøres anvendelig paa den Dom-

skældte, da kan jeg endnu mindre følge ham deri. Det forekommer mig ikke, at de Exemp-
ler, der bleve anførte, hentebe fra, at Domstolene bedømte, hvorvidt en Person skulde straffes med Notting eller simpelt Fængsel — en Bedømmelse, der nærmest afhænger af Bedømmedes Legemsbestaffenhed — passe paa Tilfælde, hvor Administrationen, nærmest paa Grund af Fangens hele Sindstilstand, maa bedømme, om han skal udstaae Straffen paa den ene eller anden Maade. Det ene kan man vel faae Lægeattest for, men det andet seer jeg ikke, at man kan bedømme, uden ved i Cellen at iagttage den større eller mindre Virkning, Straffen udøver paa Fangen. Jeg vilde dog virkelig ansee det for aldeles urimeligt, om man, naar man har Fanger, der fordærve deres Medfanger ved at leve sammen med dem, ikke vilde beslytte de andre Fanger i den Ret, disse have til ikke at blive mere sædelig fordærvede, end de vare, før de kom ind i Fængslet, og behynderligt, om man ikke maatte affondre saadanne Fanger, som udøvede en fordævelig Indflydelse paa de andre, og jeg seer ikke, hvorledes man netop med Hensyn til denne Slags Fanger skulde kunne vente at faae deres Samtykke til en saadan Affondring. Dette Samtykke vilde naturligviis de Fanger allermindst give, som det for Administrationen er allerønskeligst at kunne affondre fra de andre; de vilde være allermeest tilbøielige til at ønske, at vedblive at leve i Selskab med Andre. Jeg seer ikke, hvorledes Administrationen skal bære sig ad, naar den har Cellesængsler, og der er Fanger, med Hensyn til hvilke den er overbevist om, at de ved deres Samliv med Medfangerne ville ødelægge de Andre, og den da ikke kan imod deres Visse anbringe dem saaledes, at de affondres fra det Selskab, de fordærve. Jeg veed ikke nogen Maade, horpaa et saadant Spørgsmaal skulde løses, naar man ikke giver Administrationen den forlangte Ret; men jeg gjentager, at det for mig er det Afgjørende, at naar vi have indført en vis Lovgivning med Hensyn til Mandsfanger, er der ingen Grund til at have en dersfra forskjellig Lovgivning med Hensyn til Qvindesfangers Behandling, naar disse ere dømte til den samme Straf som Mandsfangerne.